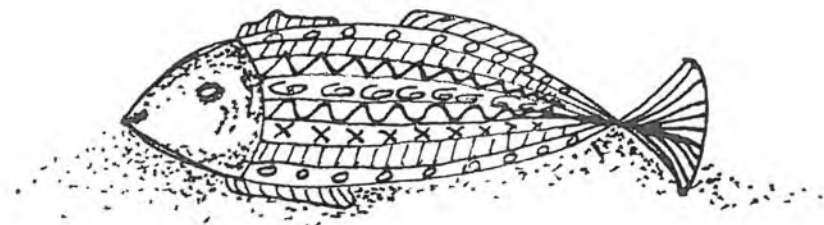

DOPIS Z TAIZE

LÉTO 1989

Kriste, z Tvého evangelia víme, že jako zmrtvýchvstalý v nás ve všech přebýváš svým duchem. Často ale jen s velkými obtížemi chápeme, že jsi vstal zmrtvých; často je tomu tak, jako bychom o tom vůbec nevěděli nebo jako bychom na to zapoměli. A přece: v hlubinách našeho lidství, lidského bytí hledáme lásku, toužíme po údivu z Tvé lásky. Ano, nejhlouběji v každém z nás je touha po Tvé přítomnosti, po Tobě, Kriste, který nás miluješ. Tato touha po Tvém životě v nás znamená již společenství s Tebou, se zmrtvýchvstalý . A tato touha vlastně již znamená víru zcela prostou a skrytou, niternou víru.

Když se v mnohých z nás objeví vnitřní odpor, to Ty, Ježíši, spaluješ tento odpor v žáru svého ducha. A ještě více: Ty nám poskytuješ odvahu abychom překonali zdi nerozhodnosti, dokonce i pochyb, abychom v tichosti a pokoji svého srdce byli s Tebou spojení a abychom neustále obnovovali ono "ano" svého života.

Nás všechny jsi, Kriste, vyvolil k tomu, abychom svým životem předávali dále tajemství naděje. Spolu s lidmi, které nám přivádíš do cesty čekáme den co den na to, abychom v Tobě, zmrtvýchvstalé, objevovali zdroj zcela prosté důvěry, která z nás dělá živoucí lidi.

Ke zdrojům vnitřního života, naděje v Boha a přijetí druhých

"Mám dojem, že pro mladé Evropany v jejich denním životě jako by se táhl příkop mezi hledáním Boha a jejich prací,

například v jejich sociální angažovanosti. V Taizé pozorujeme, že tento odstup jako by nebyl. Jak můžeme druhým dát na srozuměnou, že i u nás doma by tomu tak mohlo být, dokonce i tam, kde ~~se i tak~~ ^{moderní} život je na hony vzdálen hodnotám evangelia?"

Je to poznámka mladého Inda, v níž se ozývá jedna z otázek, které byly kladeny při mezikontinentálním setkání. To celý rok bude (na základě z dopisu z Ruska a tématu "jak učinit zemi obyvatelnou") možné vyměnit si s druhými zažité odpovědi.

Společné modlitby ve společenství v Taizé spolu se všemi, kteří zde tráví jeden nebo dva týdny, dávají příležitost prohloubit tuto zkušenost modlitby. Během týdne je možné objevit hluboko v nás očekávání, se kterým jako bychom se již vydali na cestu, abychom vstoupili do dobrodružství setkávání. A současně se pokoušíme se disponovat k tomu, abychom přijali Boží dary, takže přichází například tato otázka: jak znovu nalézt pokoj srdce? Nebo: jak přenechat Bohu to, co ^{mi} nejvíce znepokojuje? Týden v Taizé znamená také, abychom cestou biblických rozprav (úvodů) se dostávali blíže ke zdrojům naděje a důvěry v Boha. K tomu každé ráno navrhnou bratři téma jakožto základ pro osobní přemýšlení a pro výměnu názorů v malých skupinách.

Přijmout nás mladé z jiných kontinentů, kteří přicházejí již po dva roky stále početněji do Taizé, to znamená připravit se na to, aby se objevila bohatství jiných národů, jiných kultur a tradic a také jiné tváře a aspekty církve na světě. Znamená to také potkávat lidi, kteří dobře znají lidskou nouzi: velkou chudobu, diktatury, přírodní katastrofy, občanské války, pronásledování věřících... Tato výměna myšlenek

by měla především být přípravou, abychom po návratu domů napomáhali v důvěře těm, s nimiž žijeme. Tak například jeden mladý Evropan řekl: u nás doma se na cizince často díváme "skrz prsty" nebo se jich straníme; najednou jsem poznal, že cizinec může být velmi dobře také darem, který bycnom mohli přijmout s radostí. Tato zkušenost nás připravuje k tomu, abychom spolupracovali na společném vytváření jara církve, té církve, která má velmi blízko ke všem, ale zvláště k chudým a ubohým.

Společně na cestě

(V době přípravy tohoto dopisu z Taizé právě probíhalo setkání v maďarské Pécsi za účasti 15 tisíc mladých lidí)

Maďaři říkají: takové setkání je vlastně u nás po prvé. Je to napínavé jet tam právě teď a moci osjevovat jak Maďaři a mladí lidé z jiných východoevropských zemí žijí, soudí mladý přítel na přípravném setkání v jedné západoevropské zemi; "bez nich přece nemůžeme pokračovat na naší cestě dál".

Čtrnáct dní před setkáním stálo v jednom dopise této přípravné skupiny: vypadá to tak, že v domě by mohlo být 13 tisíc míst a že v dalším městském kostele a ve sportovní hale místa snad ani nebudou stačit. Stále častěji se ohlašují mladí Poláci, Češi, Slováci, mladí lidé z různých jugoslávských republik, Italové, mládež z NDR a NSR, Rakouska, Francie a dokonce i z odlehlějších evropských zemí. Maďaři přijíždějí s cestovními skupinami, které se vytvářejí ve farních obcích, jiní použijí zvláštního vlaku z Budapešti.

Místa společné modlitby jsou propojena telefonními vedeními.

Také městská správa se snaží o to, aby se setkání vydařilo: pro centrální příjem byla dána k dispozici jedna škola a jedno střelnisko mládeže, žákovské domovy a parkoviště byla uvolněna. Domovy a školy budou sloužit k přenocování pouze v případě nouze; tak mnoho rodin nabídlo své byty k přenocování a to jak ve městě, tak v okolních vesnicích! Farní obce všech křesťanských vyznání v se přihlašují k přijímání hostí, ať to jsou katolické farnosti, reformované, luteránské nebo baptistické farní obce a dokonce i malá metodistická farní obec.

Práce příprav byla velice intenzivní. Mladí lidé, kteří se dosud setkávali vždy jen ve dvou církevních společenstvích ve městě, aby měli kontakt se rozdělili na malé skupiny a v době příprav tohoto setkání postupně navštívili všechny farní obce. Uspořádali pravidelné společné modlitby, jichž se zúčastnili lidé z těchto obecností a také faráři. Již to je zcela něco nového, když pomyslíme, že až dosud se aktivita těchto společenství omezovala až do nedávna téměř výlučně na nedělní bohoslužby. V posledních letech rozvinuli mladí lidé v malých skupinách společnou modlitbu a diskusi. To, že tito mladí lidé solidárně spolunesou život v těchto obcích je již velkým krokem kupředu.

Dvakrát v týdnu vyjížděli během těch přípravných měsíců také na venkov do vesnic, kde se setkávali především se staršími lidmi. Dvídali dveře od dveří a prosili o to, zda by mohli tito lidé poskytnout nocleh; mnohé rodiny, které v řadě případů jdou do kostela snad jen jednou za rok projeví velkou ochotu přijmout jednoho ne o dva mladé lidi bezevšeho na

noc. Tyto přípravy byly podporovány denními společnými modlitbami v jednom městském kostele, který dříve byl mešitou.

Tak jsme objevili dvě tváře církve: na jedné straně mnoho starých lidí, kteří jsou svědky věrnosti Kristu a kteří vytrvali ne přes bolest ne zkušenosti a kteří žili ze zaslíbení blažoslavenství. Na druhé straně mladí lidé, i když snad jich nebylo až tak mnoho, kteří hledají nové formy společenství v církvi. Struktura farních společenství umožnila, aby život víry v uplynulých desetiletích pokračoval. A nyní začínají vznikat malé skupiny mladých lidí s novou svěžestí cesty, jak by se tato církevní společenství mohla ještě více stát místy společného života a vzájemné pomoci.

Kadaři jsou velmi vděční, že právě v tomto období mohou přijmout tolik mladých lidí. Je to pro ně jakýmsi potvrzením a povzruzením k tomu, aby hledali ještě usilovněji, jak by se dalo za této situace jít dál. Úmyslem tohoto evropského setkání je, aby nom v jejich zemi s nimi šli kus cesty dále. Na konci setkání v Pécsi večer 1. května se koná společná modlitba v Budapešti, nejprve v evangelickém kostele a na to v katolickém dómu.

Pane, nauč nás modlit se

(Tento příspěvek je třetím v seriálu biblických příprav o Otčenáši, který probíhal vloni v létě v Taizé)

Přijď království Tvé

Tato prosba^v modlitbě Otčenáše se vztahuje ke stejné

zkušenosti jako byla předchozí prosba, totiž posvěť se Tvé jméno, jenže z poněkud jiného hlediska: nestačí znát skutečnou identitu Boha, je nutné žít také podle tohoto poznání. Z jednoho místa z Izaiáše můžeme pochopit, že obrazy, jména a království nebo říše se sdružují do jednoty: co teď mám udělat? Je výrok Hospodinův. Vždyť zadarmo byl vzat můj lid. Kdo mu vládnou, trápí jej až kvílí, je výrok Hospodinův. Neustále, po celé dny, je znevažováno mé jméno. Můj lid však pozná mé jméno, pozná v cenném den, že to jsem já, kdo prohlašuji: tu jsem. Jak líbezná je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sionu hlásá: Tvůj Bůh kraluje! (Iz 52, 5-7).

Nejprve připomíná Bůh, že jeho jméno bylo hanobeno a uráženo bídým postavením jeho národa, zavlečeného do vyhnanství, ale že on chce brzy vzít věci do svých rukou: "můj národ pozná mé jméno". To je zaslíbení budoucí spásy, které se v dalším verši vykládá dalšími slovy: jako doba pokoje a štěstí, kterou lze shrnout do zvolání: Tvůj Bůh je král, Tvůj Bůh kraluje. Chápe-me, proč v pozdější židovské tradici byla označována doba spásy často jako boží království a evangelisté připomínali toto místo u Izaiáše, aby popsali příchod Ježíše Krista a jeho dobré zvěsti. (Srovnej Mk 1, 14-15).

Na jiném místě u Izaiáše se popisuje toto království. Prorok mluví o svém vidění budoucnosti, v níž všechny národy potáhnou do Jeruzaléma, aby přijaly pokyny boží a aby se naučily jak jít jeho cestami. Na to bude na celém světě převládat období mírového soužití a spravedlnosti, protože všichni budou spatřovat v Bohu svého vůdce a moudrého soudce. Boží království se zde vykresluje jako nový celosvětový pořádek, který je

přístupný pro všechny a odvozuje se z poznání Boha a jeho cest.

Ale jak se stane, že tato krásná vize bude skutečností? Již židé o tom měli různé názory. Pro některé to mohlo být čisté dílo Boží; lidé mohli jen žádnostivě na ně čekat a modlit se za příchod božího království. Na druhé straně byli jiní, kteří věřili, že boží království bude možné uskutečnit pouze politickou revolucí: znamená to sáhnout po zbrani a zannat nepřátele Izraele ze země zaslíbené, v určitém smyslu vést Boha za ruku a vlastně ho přinutit, aby jednal ve prospěch svého lidu. Mezi těmito dvěma extrémny však byla celá řada mezilehlých postojů. Nnozí také říkali, aby urychlili příchod božího království, že tento příchod se musí uskutečňovat už dnes a zde v konkrétních danostech všedního dne, tím že se splní co možná nejdokonaleji zákon Boží. To byl postoj farizeů, kteří se v určitém smyslu velmi blížili podání Ježíšově. Ježíš však staví obraz božího království do středu svého poselství. Přes to je přitom proměňuje. On vyjadřoval často v obrazech v podobenstvích nové pochopení a nový přístup k božímu království. A tak můžeme vysledovat tyto základní rysy z jeho řeči:

1. Boží království nevznikne v žádném případě tím, že by lidé vynakládali na jeho příchod násilné úsilí, vůbec se nekryje s přemrštěným nacionalizmem, který by vedl jedny k vítězství za cenu porážky druhých.
2. Boží království je pro Ježíše stále univerzální skutečností. Je jako strom, v jehož větvích hnízdí ptáci (Lk 13, 19), je to síť, v níž jsou na ořeh vytahovány nejrůznější věci (Mt 13, 47). Boží království je otevřeno všem.
3. Třetí rys božího království je snad nejpůvodnější: Boží

království bude nedočkavě očekáváno, je to budoucí skutečnost, kterou Otec v určitém časovém bodě a zcela originálním způsobem zjeví, a tento časový bod zná jen on a přece je to současně přítomnost, to znamená, že příchod tohoto království již začal.

Je to zdánlivý rozpor a ten odívá Ježíš do obrazů slova jako například o malém semenu, z něhož vyroste velký strom nebo o kvasu, který dá vzkynout těstu (Mt 13, 31-33). Skutečnost božího království již působí i když zatím v skrytu a tajemně. To vyžaduje nasazení celého člověka, nasazení v srdci. To vysvětluje naléhavost Ježíšovi výzvy: ve skutečnosti již boží hodina udeřila.

Texty k janovským hodinkám

Červenec 1 J 3, 1-3

Každý člověk si jednoho dne položí otázku: kdo vlastně jsem? Poznat sama sebe je jedno z nejhlubších přání lidského srdce. Protože víra neruší lidskou podmíněnost, nečiní sama o sobě člověka dokonalejším, neujde ani věřící člověk této otázce, tomu aby si ji položil. Ale přítom[no]to hledání vlastní identity je nebezpečí v odpovědích, které jaksi zužují a které zastíňují možný výklad nebo objasnění toho, čím vlastně jsme.

Abychom sami sebe lépe poznali, zve nás Jan k tomu, abychom upřeli svůj zrak na Boha. On ví, že tolik křesťanů má obtíže s tím, aby poznali krásu svého života, protože jsou od svého okolí stále uznáváni. Píše: svět nás nezná. A my všichni

jsme tak citliví na mínění jiných o nás samých, že na nich velmi silně závisí to jak ceníme sami sebe; zvláště tehdy, když narazíme na nepochopení nebo když se naše názory nebo úmysly překročí.

Je třeba, a mychom směřovali svůj pohled na lásku, kterou nám Bůh dává svou stálou přítomností a ve svém odpouštění; pak pochopíme, kdo jsme: že jsme milované Boží děti, přeneš tak jako Kristus je milovaným Božím synem: ale co dělat, když nám připadá, že není možné překlenout rozdíl mezi tím, co víme o Kristu a tím, s čím se setkáváme ve svém vlastním životě? Existuje jen jediná cesta, která nás vede k jednotě životě s Kristem. Tato cesta je důvěra a spoléhání na to, že již nyní jsme tím, čím budeme jednou, v budoucnosti, co však ještě nyní není viditelné. Neexistuje žádný prostředek pomocí kterého bychom se připodobnili Kristu. Ale kdo patří na lásku, kterou Bůh k nám má a věří, že je již podoben Kristu, ten se s jistotou Božím dítětem stane: (srovnej 3. verš z uvedeného úryvku z Janova dopisu, kde naděje neznámená nejistotou, ale důvěru nasměrovancu do budoucnosti).

Co mi pomáhá, abych se nenechal ovlivnit a ochromit úsudky, kteří mají o mně jiní nebo i já sám o sobě? Co se ve mně mění, když žiju v důvěře, že skrytým způsobem jsem již nyní tím, kým se stanu jednoho dne v Kristově světle?

Srpen: Ef 4, 1-6

(Janovské modlitby mohou sloužit k tomu, abychom hledali Boha v každodenním životě v tichosti a modlitbě. Jde o to, abychom si našli dva dny v týdnu 2-3 hodiny času, nechali se v tichosti

provázet předloženým biblickým textem a krátkým komentářem s několika otázkami. Pak se všichni účastníci těchto janovských hodin sejdou a navzájem si ponovoří o tom, co každý z nich objevil. Toto setkání může být zakončeno společnou modlitbou.)

Kdo se nazývá křesťanem, nežije sám v sobě, ale prožívá výzvu, povolání. Kdo nese jméno Kristovo nemá centrum svého života v sobě samém, ale v Kristu, který na sebe vzal všechno, co rozděluje, všechno, co odděluje člověka od Boga a od bližního. Pavel říká, že žít tuto výzvu znamená přijímat se vzájemně v lásce.

V lidském srdci je již jakýsi klíček z rozdělení, který nás nabádá často k tomu, abychom svou identitu hledali v tom, že se oddělíme, ohraničíme proti druhým. Často jsme pokoušeni, abychom se zabezpečili, své vnitřní nedocty zabezpečili tím, že se oddělíme od druhých, jejichž nedokonalosti poznáme. Přijímat se navzájem v lásce, to znamená, přesně opak: postavit se v následovní Krista na místo toho druhého a tak společně nést jeho břemeno. Být slabý se slabými, být šťastný z jeho radosti a s úžasem objevovat, že uskutečňujeme svou jedinečnou a nezanraditelnou osobnost nikoli nějakým ohraničováním, ale společenstvím.

Existuje jen jeden duch: to se stane zdrojem hlubokého pokoje. I když se zdají protiklady nepřekonatelné - Pavel nás vyzývá, aby ti, kteří žijí ve výzvě Kristově, aby se jí nevzdávali za nic na světě a nepolevovali v naději, že tentýž duch Kristův přesyvá v srdci každého věřícího, od nejmenších po největší. Do největší hloubky každého srdce vkládá tentýž úmysl a záměr pro svou církev, protože on nemůže odporovat

sám sobě.

Co vytváří společenství podle tohoto textu? Jak můžeme tam, kde hrozí tvrdost protikladů vytrvávat v pokoji srdce?

Praktické pokyny pro mezikontinentální setkání v Taizé

Tato mezikontinentální setkání byla zanesena již v únoru. Tím, že v Taizé je řada mladých lidí z jiných světadílů na delší dobu, dostala tato setkání zcela novou dimenzi. Setkání z. ledna pod záštitou UNESCO v Kříží bylo dobrou příležitostí, na níž se vyjevilo jak velice by si mnoho mladých lidí přálo přispět, k tomu, aby se naše země se stala obyvatelnou pro všechny lidi. Od té doby se každý týden vytvářejí skupiny, které přemýšlejí o takové angažovanosti, například jak by mohli všichni lidé získat lidsky důstojné bydliště a možnost přiměřeného vzdělání. Během léta přijedou poprvé mladí lidé z Čínské lidové republiky a také z jiných zemí, z nichž až dosud nemonl nikdo přijet.

Pokyny pro mládež od 17 do 30 let:

Setkání pro tyto mladé lidi se konají celý rok po každý týden. Příjezd v neděli odpoledne, odjezd příští neděli v poledne a dále je možnost účasti každý víkend (od pátku večer do neděle p. ledne). Týdenní setkání začínají nedělním večerem a mají pevný průběh, do kterého se později vpravuje s obtížemi, proto se doporučuje příjezd v neděli v čas. Existují také skupiny, které přejímají značnou část praktických úkolů; vedle toho je možné strávit týden v tichosti, aby člověk mohl

uvazovat o svém životě ve světle evangelia (to znamená denní biblický úvod, možnost rozhovorů s některým s bratřů nebo s některou sestrou). Každý se rozhodne po svém příjezdu, případně po orientačním rozhovoru pro některou ze skupin. Někteří mohou k proměření svých zkušeností zůstat ještě druhý týden, buď aby se ucnýlili do ústraní s mlčením nebo aby převzali nějaký pracovní úkol. K tomu je nutné předoběžně v průběhu prvního týdne ponovořit s některým s bratří nebo s nějakou sestrou.

Pokyny pro dospělé (přes 30 let):

Týdenní setkání pro jednotlivce, manželské páry bez dětí nebo pro vedoucí skupin mládeže až do počátku listopadu. Příjezd v neděli, odjezd v neděli, jinak každý weekend, to znamená od pátku do neděle. Tito dospělí mají vlastní skupiny s biblickými úvody, s hodinami ticha, s možnostmi rozhovorů a společného jídla. Aby se umožnil pobyt všem, mohou dospělí přijet pouze jednou za rok. Starší dospělí, kteří potřebují nutně ucytování v Taizé: prosíme nejzděte v červenci nebo v srpnu. Větší skupiny mohou přijet případně také, když s nimi jedou mladí lidé. Bezpodmínečně napište včas s předstímem, udejte počet a věk a čekejte na odpověď.

Praktické pokyny pro rodiče s dětmi:

Vlastní týdenní setkání od konce černa do počátku září, příjezd v neděli, odjezd v neděli. Je-li to možné, přivezte s sebou stan nebo karavan, (poznamenejte to na přihlašovacím lístku). Děti se účastní na řadě rozhovorů a společných podniků. V ostatním čase se starají střídavě rodiče a pomocníci

o mladší děti, aby rodiče měli čas pro rozhovory ve skupinách. Je důležité, aby starší děti byly připraveny na to, že budou prožívat týden vzájemného setkávání a modliteb.

Způsob ubytování:

Je velmi prostý, podle možností si přivezte stan (obzvláště o velikonočních, svatodušních svátcích nebo v létě). Pro mládež do 30 let ve stanech nebo v ložnicích (cmlapci a dívky spí odděleně), spací pytle a podložky s sebou. Pro dospělé přes 30 let v budovách (v Taizé a v nanéhavých případech také v okolí), v ložnicích nebo v noclehárnách, ložní prádlo, spací pytle si přivezte s sebou.

Příspěvky na ubytování:

V Taizé existují 3 pokladny, jedna pro vlastní společenství v Taizé, dvě pro tato setkání. Pokladna pro ekumenickou komunitu v Taizé nepřejímá sama pro sebe žádné dary, ani například z dědictví svých bratří. Vydělává si na své živobytí výlučně vlastní prací. Eventuální přebytky se jednou za rok odvádějí do pokladny určené pro větší opravy, například budov.

Obě další pokladny určené pro setkání: tato setkání jsou založena na samofinancování a v žádném případě se na ně nepřispívá z jiných zdrojů. Příjmy pocházejí od příspěvků účastníků a od příspěvků do pokladny solidarity (pro mladé, kteří nemohou si zaplatit svůj podíl nebo nemají plnou částku k dispozici). Účastnický poplatek nemůže být pro všechny stejný. Kupní síla je v různých zemích různá. Některé měny nejsou vol-

ně směřitelné. Z příspěvků se neplatí pouze jídlo, ale také
oběžné výdaje na tato setkání. Orientační cena pro mladé lidi,
která snad by připadala v úvahu i pro eventuální účastníky z
Česka je v nejnižší kategorii 30 Pfirs denně. Je tam ovšem vel-
mi bočně známo, že nemáme téměř žádné platební možnosti a res-
pektuje se to.

ČTENÍ NA SVĚTOBLU!

Máirae

Po návratu z asijského setkání v Madrasu piše jeden účast-
ník: několik obrázků, se kterými jsem se v Indii setkal. Kdy-
by naše srdce byla počátkem všech věcí (tato slova mě prová-
zela po celou cestu). Jednoho večera jsem přišel v Kilpauku
do velmi chudé rodiny. Všichni mě již očekávali a snažili se
usilovně, aby mě nepřijali jako další mladový krk, ale jako
dítě, neboť návrat se stal svátkem. Otec přišel velmi pozdě
z práce domů. Ale jak mě uviděl vyskočil hned zase na kolo a
za chvíli se vrátil s nějakým ovocem, které koupil zvlášť pro
mě. Soused (Hindu) od vedle přinesl přikrývku pro případ, kdyby
mně v noci bylo zima. V Indii jsem poprvé pořádně žasl a z to-
ho žiji dodnes. Nejvíce mě dojala návštěva v jednom společen-
ství sester matky Terezy. Chtěli jsme tam prostě jen na své
poutní cestě důvěry popřát nemocným veselé vánoce. Když jsme
vstoupili do velkých nocležen, kde žilo mnoho mužů, žen a dě-
tí s hlubokými stopami z těžkého života, ptal jsem se sám se-
be, jak si teď poradím, z jakého zdroje načerpám sílu, abych
šel od jednoho k druhému, abych zůstal otevřený a sdílný a
abych před tím nezavíral oči? Ten zdroj pro mne byl v tajemní

lásce, kterou jsem mohl přijímat a dávat. Šli jsme prostě od jednoho lenátka k drunému a při každém doteku jako bych se dotýkal lásky. Cítil jsem bolestnou výzvu, snad obžalobu, ale bez jakéhokoli smutku, naopak cítil jsem se nesen jakousi plností. Tato zkušenost je pro mě v mé práci s dětmi trvalým světlelem.

Leire

V životě mladých Afričanů hraje ulice velkou roli. Mimo rodinu a školu je to vlastně místo osobního rozvoje, nových zkušeností a nespočetných setkání. Pod stromy vyhrazenými pro společná setkávání a shromáždění prožívají mladí lidé dnes to, co odpovídá tradičním iniciačním rytům. Na ulicích Kinšasy, tak jako v jiných městech jižní polokoule se však odehrávají také tragédie: bída a chudoba, rozbité rodiny, to všechno vyhání mnoho mladých lidí z domu. Nemají žádnou oporu, žádný doprovod, žádné dospělé přátele a tak se jim ulice stává domovem a zde přežívají den ze dne.

Mnozí prodávají noviny, hlídají na parkovištích, jsou nosiči balíků, čistíci bot a k tomu ovšem přistupuje žebrota a zlodějna. Ovšem touha po domově, nejistota toho věčného vandrování, násilnosti, nemoci, bída a zima, to všechno je svádí brzy rýchně k drogám a alkoholu. Utíkají ze světa, který je odmítá.

Všechno začlo pro nás asi před 8 lety, když jednoho večera asi 30 dětí z ulice žebroňilo o to, aby mohly strávit aspoň jednu noc ve farnosti. Až dosud nocovaly tyto děti vždy na velkém tržišti v naší čtvrti. Byla to jedna noc, pak ovšem byla

druhá, následovaly týdny, měsíce a roky. Nejprve přenocovaly tyto děti u nás. Přicházely kolem šesté hodiny večer, spaly venku na basketbalovém hřišti a ráno v pět hodin zase odcházely za svou dočasnou prací na tržiště. První dny šlo všechno dobře, ale farář našeho společenství pochopil rychle, že pro tyto mladé lidi se musí zavést nějaká minimální organizace. Ty děti začaly nejprve tapš, ale potom stále zjevněji kouřit drogy. Doznázelo k nočním bitkám, k zraněním nejrůznějšího uranu. Kašli se dobrovolníci, kteří se nabídli, že budou spát s těmi dětmi venku, aby zabránili těmto nežádoucím jevům. K tomu přistoupilo omezení, že všichni, kteří zde chtějí přenocovat se musí zavázat, že bez výjimky každou noc přijdou a mezi šestou hodinou večer a pátou ráno neopustí toto místo. Protože ovšem ty děti kradly čile dál i když chodily spát na faru, byl často farář volán na policii kvůli nim a byl vyslýchnán. V mnoha rozhovorech a i rozmíškách zjistily děti samy, že jejich život takto dál pokračovat nemůže. Jednoho dne prohlásily, že by rády navštěvovaly školu a že by se vyučily nějakému povolání. Ta myšlenka vlastně přišla od nich.

Při příštím začátku školního roku byly všechny přinlášeny do školy. Ty malé do základní školy, větší do odborného učiliště pro učně. Po dvou letech jsme získali darem dům, vedle fary, k tomu jsme ovšem museli ještě pronajmout další dům, protože těch dětí neustále přibývalo. Je nás sedm mladých lidí, kteří ss nyní staráe jako vychovatelé o 72 dětí a mladistvých ve věku od 7 do 22 let. Protože někteří nám působí vážné problémy, musíme zde být ve dne v noci aspoň někdo. Pět dětí již získalo výuční list a našlo práci v místních podnicích. Opustily dům a starají se již samy o své živobytí. Rodiny v

našem farním společenství se nabídly, že budou náš domov podporovat: zvou děti na neděli, aby jim nabídly společenství a rodinnou péči. Také po finanční stránce přispívá farní obec v tomto projektu.

Děti se od svého příchodu do našeho farního společenství zcela změnily. Některé ve škole prospívají vynikajícím úspěchem, že lidé, kteří se dovědí něco o jejich původu a jejich životním běhu propadají úžasu. Na těchto proměnách se podílí škola, čilý a neustále proměnný kontakt s jinými dětmi a učiteli, účast na nejrůznějších aktivitách, činnostech a akcích křesťanské mládeže a konečně i malé služby, které jim světuje-
me v rámci naší církve. Ale ta vlastní základna si myslím je láska a přijetí od lidí, kteří je obklopují. Objevují, že mají svou hodnotu v očích našeho farního obcenství.

Ekumenické společenství v Taizé zorganizovalo a ze svých prostředků financovalo vydání 1 miliónu biblí (nového zákona) v ruštině pro SSSR. O velikonočních dorazilo 9 nákladních automobilů s plným nákladem těchto biblí v ruštině do Moskvy, Kyjeva, Leningradu a Minsku. Patriarcha Pimen, hlava ruské ortodoxní církve poslal do Taizé tento telegram: S vděčností přijímáme tento dar, ke kterému jste se rozhodli u příležitosti tisíciletého výročí založení ruské ortodoxní církve.

V červnu 1988 navštívil bratr Roger na pozvání těchto oslav SSSR a navrhl, že se pokusí o tuto pomoc pro ruskou pravoslavnou církev. Tento pokus se zdařil, ve Francii bylo vytištěno milión výtisků těchto biblí, výrobní cena je 0,70 11X a tyto bible se zadarmo rozdělují křesťanům v SSSR.